PROLETARI DIN TOATE TĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Scînteia

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Anul LIX Nr. 14 716 | Duminică 10 decembrie 1989 | 6 PAGINI — 50 BANI

PENTRU ÎNFĂPTUIREA PROGRAMELOR DE DEZVOLTARE A PATRIEI SOCIALISTE

ADOPTATE LA CONGRESUL AL XIV-LEA AL PARTIDULUI

VALORIFICAREA MATERIALELOR REFOLOSIBILE — acțiune economică de interes major, desfășurată mai activ, mai eficient în toate întreprinderile, în toate localitățile

În strategia elaborată de conducerea partidului pentru asigurarea **bazei de materii prime și materiale** necesare realizării producției stabilite în viitorul an și în perspectiva cincinalului 1991—1995, potrivit prevederilor Programului-Directivă al Congresului al XIV-lea al P.C.R., o direcție majoră de acțiune o reprezintă, ca și pînă acum, **recuperarea și valorificarea materialelor refolosibile.** Cerința intensificării preocupărilor în acest domeniu, a manifestării unui deplin spirit de răspundere, de bun gospodar în utilizarea materialelor care rezultă din producție și din consum a fost pregnant subliniată de tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** în Raportul la marele forum al comuniștilor români, în care se arată : **„Este necesar să se acorde, în toate ramurile de activitate, o atenție maximă recuperării și valorificării materialelor refolosibile, care urmează să acopere, în unele sectoare, peste 50 la sută din necesarul economiei naționale".**

De bună seamă, prevederea respectivă îndeamnă la reflecție, pentru că, este limpede, departe de a mai constitui o resursă complementară, **materialele refolosibile reprezintă resurse de bază ale producției,** deci activitatea de punere a lor în valoare se află în aceeași sferă de interes ca industria primară, adică extracția minereurilor, cărbunelui și petrolului, industria chimică, petrochimică, metalurgică, a materialelor de construcții și, bineînțeles, energetică, implicîndu-le nemijlocit și pe acestea. După cum, important să se rețină, sarcina la care ne referim nu are un caracter orientativ, general. Prin planul național unic de dezvoltare economico-socială, care — se știe — are putere de lege, și prin balanțele materiale, care fac parte integrantă din acesta, sînt stabilite precis cantitățile de materiale din fiecare sortiment care trebuie recuperate pentru a participa, într-o proporție determinată, împreună cu materiile prime și materialele noi, la aprovizionarea tehnico-materială a întreprinderilor. Mai mult decît atît, prin plan recuperarea materialelor refolosibile nu mai este proprie numai anumitor sectoare de producție, ca odinioară, asistind la un proces de perfecționare, de fond, structural — calitativă a acestei activități. Concret, se remarcă, pe de o parte, **sporirea gradului de recuperare a materialelor refolosibile rezultate din procesele de producție,** astfel încît nimic din ceea ce poate fi reciclat, reutilizat să nu se irosească și, pe de altă parte, **lărgirea considerabilă a nomenclatorului materialelor și pieselor de schimb recuperate și introduse în procesul reciclării.** După cum, sarcina cercetării și producției este de a stabili și aplica soluții pentru **a se trece la o valorificare superioară, calitativă a materialelor refolosibile,** făcîndu-le apte încorporării în produse complexe, de înaltă eficiență.

Așadar, cum economia națională își chibzuiește cu strictețe resursele și în nici un caz nu poate dispune de materii prime și materiale noi peste nivelul prevăzut, înseamnă că neîndeplinirea planului la măcar unul din sortimentele de materiale refolosibile echivalează cu o lipsă de resurse materiale pentru realizarea sarcinilor de plan într-un anumit sector al producției.

De altfel, pentru a se asigura condițiile necesare acestei activități, **din inițiativa și sub directa îndrumare a secretarului general al partidului, a fost emis un important Decret al Consiliului de Stat** (nr. 465/1979), care stabilește clar obligațiile și răspunderile ce revin producătorilor de bunuri materiale, practic, tuturor cetățenilor pentru readucerea în circuitul economic a materialelor refolosibile și s-au elaborat o serie de alte acte normative în acest domeniu, s-a trecut la organizarea rețelei de unități specializate și a sistemului de recuperare și pregătire a materialelor rezultate din producție și consum. De asemenea, ca urmare a unor eforturi deosebite depuse de cercetarea științifică, precum și prin alocarea de importante fonduri de investiții, a fost creată și se dezvoltă continuu o veritabilă industrie a reciclării materialelor refolosibile.

Rațiunile unei asemenea orientări de esență a politicii economice a partidului și statului sînt limpezi. Întîi de toate este vorba de faptul că țara noastră nu are resursele naturale foarte bogate și, atîta cît există, se exploatează cu dificultate, cu costuri mari. Deci o parte din materiile prime necesare industriei se importă. Dar pe lîngă faptul că, în condițiile crizei economice mondiale, prețurile de cumpărare sînt în general ridicate, anumite materiale nici nu se oferă întotdeauna pe piața internațională. Este deci în interesul protejării resurselor valutare ale țării (care este cunoscut, se obțin numai din export, din relațiile de cooperare economică internațională și nicidecum apelînd la credite externe), ca tot ceea ce avem, din țară sau din import, să fie judicios drămuit, ca nimic să nu se piardă, totul să fie recirculat. Totodată, reciclarea propriilor resurse este deosebit de eficientă și sub aspect economico-financiar, prin prisma cheltuielilor incomparabil mai reduse pe care le implică față de procurarea și utilizarea unor materii prime noi.

Cum se prezintă situația recuperării și valorificării materialelor refolosibile acum, după 11 luni din acest an ?

Creșteri mai importante s-au obținut la colectarea și recircularea fierului vechi, a fontei, precum și la anumite metale neferoase. Nerealizări mai mari sînt la plumb, zinc, oțeluri aliate, hîrtii-cartoane, mase plastice și spărturi de sticlă. Față de realizările preliminate pe acest an, pentru 1990 se prevăd creșteri substanțiale ale sarcinilor de recuperare la marea majoritate a materialelor refolosibile, și în principal la fier vechi — datorită orientării spre creșterea ponderii producției realizate în oțelăriile electrice, dar și la feroaliaje și elemente de aliere — unde sînt stabilite sporuri de 34—62 la sută, pe sortimente, la zinc, cupru și alamă — 10—12 la sută, la plumb — 28 la sută, la polietilenă de mică densitate — 76 la sută, la hîrtii-cartoane — 35 la sută, la textile — 57 la sută.

Firește, asemenea creșteri însemnate, care, accentuăm, reprezintă o necesitate obiectivă pentru realizarea planului pe anul 1990, nu se pot obține decît în condițiile aplicării riguroase și operative a unor măsuri de fond vizînd, deopotrivă, funcționarea mai bună a mecanismului tehnic și organizatoric al industriei reciclării, dotarea în continuare de secretarul general al partidului, privind generalizarea recoltelor mari la toate culturile și în toate sectoarele, constituie o acțiune de mare răspundere și complexitate, care trebuie să asigure cuprinderea și soluționarea tuturor problemelor ce concură la realizarea sarcinilor de plan din fiecare unitate agricolă. Nu se poate face o ierarhizare a priorităților, deoarece toate problemele care formează obiectul pregătirilor au un loc distinct și importanța bine definită în angrenajul realizării producțiilor stabilite. Indiferent însă de particularitățile determinate de condițiile specifice dintr-o zonă sau alta, dintr-o unitate sau alta, sînt o serie de acțiuni de ordin general, care trebuie să-și găsească un loc distinct și obligatoriu în ansamblul pregătirilor din fiecare unitate agricolă.

(Continuare în pag. a II-a)

PRODUCȚIA AGRICOLĂ A ANULUI VIITOR PREGĂTITĂ CU EXIGENȚĂ ȘI ÎNALTĂ RĂSPUNDERE

● Rezultatele bune din acest an, dovada marilor posibilități de sporire și mai puternică a producției agricole

● Cîmp larg de generalizare a experienței înaintate

● Întregul fond funciar — folosit deplin și rațional

● Continuarea susținută a lucrărilor de creștere a fertilității solurilor

● Exploatarea optimă, la întreaga capacitate a sistemelor de irigații

● Întreaga activitate productivă — organizată și desfășurată pe baza celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii agricole

Rezultatele din sectorul producției vegetale — cele mai mari din istoria țării — permit ca o apreciere de ansamblu că anul acesta agricultura noastră socialistă și-a dovedit pe deplin forța și capacitatea de a înfăptui întocmai obiectivele noii revoluții agrare în toate domeniile de activitate. Această idee majoră, subliniată pe larg în Raportul prezentat de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la cel de-al XIV-lea Congres al P.C.R., ilustrează cu puterea de netăgăduit a faptelor progresul neîntrerupt al agriculturii noastre socialiste, al cărui suport trainic și de neînlocuit îl constituie existența marii proprietăți socialiste, a întregului popor și cooperatiste, singura formă de proprietate care asigură punerea deplină în valoare a capacității de muncă și creație a lucrătorilor din agricultură, a potențialului productiv creat prin puternica dotare tehnică și materială a acestei ramuri de bază a economiei naționale.

Evidențiind rezultatele deosebite obținute în acest an, așa cum a cerut secretarul general al partidului, în toate unitățile agricole trebuie luate măsurile ce se impun pentru generalizarea producțiilor mari în anul viitor și în perspectiva cincinalului următor. Este tocmai ceea ce trebuie să caracterizeze activitatea organelor și organizațiilor de partid de la sate, a consiliilor de conducere din unitățile agricole. În acest sfîrșit de an, la ora bilanțului, ele trebuie să analizeze cu înaltă exigență și răspundere revoluționară activitatea desfășurată și să tragă concluzii practice pentru munca lor viitoare. Fundamentarea riguroasă a măsurilor de ordin tehnic și organizatoric pentru îmbunătățirea întregii activități și pregătirea temeinică a producției anului viitor trebuie să se bazeze atît pe cunoașterea și generalizarea experienței bune dobîndite într-un sector sau altul de activitate, cît și, în egală măsură, pe depistarea și înlăturarea neajunsurilor care s-au mai făcut simțite în organizarea și desfășurarea lucrărilor.

Pregătirea în cele mai bune condiții a producției agricole din anul viitor, la nivelul exigențelor formulate de secretarul general al partidului, privind generalizarea recoltelor mari la toate culturile și în toate sectoarele, constituie o acțiune de mare răspundere și complexitate, care trebuie să asigure cuprinderea și soluționarea tuturor problemelor ce concură la realizarea sarcinilor de plan din fiecare unitate agricolă. Nu se poate face o ierarhizare a priorităților, deoarece toate problemele care formează obiectul pregătirilor au un loc distinct și importanța bine definită în angrenajul realizării producțiilor stabilite. Indiferent însă de particularitățile determinate de condițiile specifice dintr-o zonă sau alta, dintr-o unitate sau alta, sînt o serie de acțiuni de ordin general, care trebuie să-și găsească un loc distinct și obligatoriu în ansamblul pregătirilor din fiecare unitate agricolă.

Unul din obiectivele de extremă importanță, cu un rol fundamental în realizarea programelor de creștere a producției agricole, îl constituie folosirea rațională și deplină a fondului funciar, creșterea suprafețelor agricole și arabile și păstrarea nealterată a mediului înconjurător. Potrivit prevederilor din Planul național unic de dezvoltare economică și socială a țării, sînt necesare măsuri corespunzătoare și eforturi stăruitoare, atît din partea unităților de construcții specializate, cît și a unităților agricole beneficiare, pentru executarea la timp a întregului volum de lucrări în scopul îndeplinirii sarcinilor de creștere a suprafețelor agricole și arabile ce revin fiecărui județ și fiecărei unități agricole în parte. Strîns legat de aceasta este imperios necesar ca organele agricole competente și în primul rînd unitățile agricole să acționeze cu toată energia pentru evitarea diminuării nejustificate a terenurilor agricole, îndeosebi a celor arabile, orice scădere a acestor suprafețe fiind de natură să reducă

(Continuare în pag. a V-a)

Pe drumul luminos deschis de marele forum comunist

PARTIDUL ȘI STRATEGIA DEZVOLTĂRII

„Partidul reprezintă centrul vital al națiunii noastre, de la partid radiază spiritul revoluționar, marile impulsuri de înnoire și transformare a patriei noastre, de ridicare continuă a României pe noi culmi de progres și civilizație. Înfăptuirea măreților programe de dezvoltare a patriei în perioada următoare impune creșterea și mai puternică a rolului politic conducător al partidului, perfecționarea activității sale în concordanță cu noile cerințe și realități".

NICOLAE CEAUȘESCU

Ideea cardinală care străbate documentele Congresului al XIV-lea, ca de altfel întreaga operă a tovarășului Nicolae Ceaușescu, întreaga politică a partidului de făurire a noii societăți este accelerarea dezvoltării țării, racordarea strînsă a acestui proces la ritmurile și exigențele epocii contemporane. Referindu-se la obiectivele dezvoltării în cincinalul următor și în deceniul 1990—2000 tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** sublinia : **„Obiectivul strategic, fundamental îl reprezintă înfăptuirea pînă în anul 2000 a Programului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și realizarea condițiilor pentru a trece, la începutul mileniului, într-o etapă nouă, spre comunism. Încă în cincinalul al 9-lea, pînă în 1995, vom realiza o parte importantă din acest program de perspectivă, iar în anul 2000 România va deveni o țară cu industrie puternică, pe baza celor mai noi realizări ale științei, cu o agricultură socialistă puternică, cu un nivel de viață ridicat al întregii națiuni, demonstrînd, în fapte, că tot ceea ce realizăm este destinat progresului și ridicării țării, bunăstării generale a poporului — scopul și țelul suprem al politicii partidului, esența societății socialiste multilateral dezvoltate ce o edificăm în România".**

Într-adevăr, dezvoltarea este adevăratul examen al oricărui partid de guvernămînt. De modul cum decurge acest proces, de ritmurile și vitalitatea sa, depinde înfăptuirea tuturor obiectivelor sociale, chiar și cele care apar mai puțin determinate de performanțele în domeniul economic, afirmarea valorilor și idealurilor noii societăți, a însăși superiorității sale.

Dezvoltarea azi, ca și întotdeauna, a cerut eforturi, eforturi încordate, muncă dăruită, angajată, toate călăuzite de o strategie temeinic elaborată, care să valorifice disponibilitățile sistemului politic respectiv, capacitatea sa de a soluționa problemele progresului, să unească și să orienteze toate forțele în această direcție prioritară. Propria experiență în edificarea societății socialiste pe pămîntul României ilustrează cu putere adevărul că succesele în făurirea noii societăți sînt condiționate într-o măsură esențială tocmai de capacitatea partidului de a lua în considerare și de a porni de la particularitățile fiecărei țări, de la specificul etapei concrete de dezvoltare în care se află, de a promova soluții, măsuri, orientări în deplină concordanță cu toate acestea, de a le „topi" în propria strategie.

Procesul dezvoltării are loc pe o bază economico-socială asigurată în principal de relațiile sociale, în cazul societății noastre de proprietatea socialistă. A accelera progresul implică, prin urmare, în primul rînd, consolidarea acestei baze, intensificarea preocupărilor pentru continua ei modernizare, pentru valorificarea potențialului său uriaș în domeniul dezvoltării. Anii construcției socialiste, așa cum se subliniază în Raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Congresul al XIV-lea, dovedesc pilduitor că **marile progrese făcute în dezvoltarea de ansamblu a țării sînt strîns legate de progresele realizate în întărirea și consolidarea proprietății socialiste, în modernizarea bazei tehnico-materiale, în făurirea unei economii competitive.**

Firește, așa cum au subliniat încă fondatorii socialismului științific, cum arată viața însăși, proprietatea socialistă nu este ceva miraculos, ea nu rezolvă prin simpla ei existență probleme aminate și adunate, așa cum potențialul ei cert de progres, verificat de atîtea ori în activitatea practică, nu poate compensa preocupări scăzute în domeniul dezvoltării, orientări care au avut mai ales în vedere cerința consumului, fără a evalua implicațiile de viitor ale unei asemenea opțiuni.

Condiția absolut primordială în accelerarea progresului o constituie promovarea unei strategii consacrate acestui obiectiv, a unei **politici de alocare a unei părți cît mai însemnate din venitul național fondului de acumulare și dezvoltare.** O asemenea orientare, prin toate implicațiile, accelerează procesul dezvoltării, creează o bază solidă creșterii nivelului de trai, calității vieții. Cum a demonstrat în mai multe rînduri cu multă putere de convingere secretarul general al partidului, opțiunea de a aloca, începînd cu Congresul al IX-lea, circa 30 la sută din venitul național fondului de acumulare și dezvoltare a contribuit la scurtarea cu decenii a timpului dezvoltării, la apropierea mai rapidă a idealului societății socialiste deplin dezvoltate, creînd condiții superioare pentru progresul și înălțarea țării, pentru viitorul locuitorilor săi. Roadele acestei politici se exprimă pe tot cuprinsul țării în creșterea fără precedent a avuției naționale, care va fi în 1990, de circa 5 660 miliarde lei, față de numai 252 miliarde în 1945 și de 810 miliarde lei în 1965, în înflorirea fiecărui județ, în ridicarea unor noi orașe, a unor moderne unități industriale, a unor impresionante edificii social-culturale, într-un cuvînt în progresul rapid și susținut al României socialiste. În lumina experienței de pînă acum, marcată pe plan mondial, în ultimii 10—15 ani de puternice fenomene de criză, de instabilitate, de inflație a devenit tot mai clar că, dacă se pierdea acest moment, România ar fi ratat pentru o lungă perioadă demarajul său industrial, înscrierea sa pe

(Continuare în pag. a IV-a)

Potențialul creator al oamenilor muncii — puternic stimulat și fructificat

Programul-Directivă al Congresului al XIV-lea al P.C.R. prevede că obiectivul fundamental al cincinalului 1991—1995 îl constituie dezvoltarea intensivă a economiei naționale, aplicarea programelor de organizare și modernizare a producției pe baza celor mai avansate cuceriri ale științei și tehnicii, realizarea unei noi calități a muncii în toate domeniile de activitate, asigurîndu-se trecerea la cea de-a doua fază a construirii societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră, a înfăptuirii Programului partidului. În acest scop, documentele forumului comuniștilor stabilesc ca o sarcină de prim ordin a viitorului plan cincinal, perfecționarea organizării și modernizarea producției, proces amplu și cuprinzător, declanșat din inițiativa tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului. Această problemă de fond a construcției socialiste din țara noastră în momentul actual a fost pe larg abordată de tovarășul Nicolae Ceaușescu în magistralul Raport prezentat la înalta tribună a Congresului unde se precizează : **„Pornind de la principiul științific, revoluționar, al făuririi socialismului cu poporul și pentru popor, este necesar să dezvoltăm și să perfecționăm continuu sistemul democrației noastre muncitorești.**

Să facem astfel încît adunările generale ale proprietarilor și producătorilor, consiliile oamenilor muncii — în care muncitorii reprezintă cel puțin 30 la sută — să aibă un rol tot mai important în administrarea cu rezultate cît mai bune a mijloacelor fixe, a părții din avuția națională încredințate fiecărui colectiv, să participe la elaborarea și înfăptuirea programelor de dezvoltare economico-socială a fiecărei unități, a întregii țări".

În aceste condiții, una din cele mai importante funcții ale conducerii unităților economice, cu deosebire ale organelor de conducere colectivă, constă în stimularea și valorificarea potențialului creator al personalului. Nivelul atins de țara noastră în dezvoltarea forțelor de producție, precum și perfecționarea continuă a relațiilor socialiste de producție, oferă condiții bune pentru accelerarea procesului de înnoire și modernizare la scara întregii societăți. Socialismul, prin desființarea exploatării și a inegalităților sociale, determină o nouă atitudine

(Continuare în pag. a V-a)

Dreptul la învățătură al tinerei generații — garantat prin lege, printr-o puternică bază materială

Grupa numărul 3 din anul cinci al Facultății de Construcții din București. O grupă ca oricare alta din miile care umplu amfiteatrele, laboratoarele, sălile de curs ale învățămîntului superior : 22 de studenți, fii și fiice de muncitori, țărani, intelectuali veniți din toate zonele țării spre a învăța aspra, dar atît de minunata meserie de constructor. 22 de tineri care se instruiesc temeinic, pentru a dura edificii reprezentative pentru epoca de aur, „Epoca Nicolae Ceaușescu", pentru a contribui, prin forța tinereții, talentului și spiritului creator la înfăptuirea vastului program de dezvoltare multilaterală a patriei, recent adoptat de Congresul al XIV-lea al partidului. Structura acestei grupe studențești, aleasă absolut la întîmplare, este o mărturie, de netăgăduit, a democratizării învățămîntului în România.

Cine sînt cei 22 ? Marian este unul dintre cei trei frați Crăciun. Tatăl — lăcătuș la Combinatul de Lianți și Azbociment din Fieni, mama — infirmieră la spitalul orășenesc din Pucioasa. Toți trei au beneficiat de studii superioare. Sora e inginer chimist, fratele mai mic — student la zootehnie. El va fi inginer constructor. „Părinții mei sînt fii de țărani. Poate că și ei ar fi dorit să învețe mai multă carte, dar le-au lipsit condițiile. Îmi povestea tata că rupeau un creion în două și purtau hainele cu schimbul. Aproape nu-mi vine să cred că a putut fi cîndva atît de greu să urmezi o școală. Eu mă bucur de tot sprijinul din partea statului : am bursă — sporită recent din inițiativa secretarului general al partidului — ceea ce îmi asigură cămin și cantină. Vacanțele mi le petrec în tabere la munte și la mare. Răspunsul meu față de toate aceste dovezi de grijă pentru noi, studenții, este ambiția de a mă pregăti să devin un bun specialist. Mă străduiesc, din toate puterile, pentru că știu că țara are multă nevoie de constructori. Sînt gata să mă duc oriunde va fi nevoie de mine. Mi-ar plăcea să fie undeva, departe, să fiu martor și participant la o lucrare, chiar de la primul țăruș".

Aceeași entuziastă aspirație de a da piept cu greutățile o animă și pe Mihaela Hurezeanu. „Nici nu mă gîndesc să lucrez la planșetă. Abia aștept să mă văd pe un șantier, în mijlocul naturii". Mihaela este o romantică. Visează să construiască locuințe care să-i bucure pe oameni. Are și o idee, posibilă după cum ne demonstrează ea : pe terasele blocurilor dorește să amenajeze grădini, cu flori și umbrare, cu bănci unde locatarii să poată sta la aer. Și, doar cu o generație în urmă, mama ei, fiica unor țărani din Ialomița, cu greu își croia drum în viață. Erau cinci la părinți, greutăți cu duiumul. Cine se putea gîndi măcar la școală, necum la o facultate ?

Dorințele lui Nicolae Dumitrescu sînt, aparent, modeste. „Tare aș dori să mă întorc acasă, în părțile noastre din nordul Gorjului, pe la Novaci, să dau și eu o mînă de ajutor la modernizarea localităților". Să adăugăm că Nicolae este fiul unui șofer dintr-o exploatare forestieră.

În familia Gabrielei Pisică a fi constructor este o tradiție : tatăl ei este maistru constructor, iar fratele — electrician pe un șantier. „De cînd eram mică, am cunoscut și m-a atras forfota șantierelor, unde mă ducea tata. El s-a întreținut singur de la 16 ani, punînd umărul la lucrările de la Motru, Turnu Severin, Rovinari, Cernavodă".

Biografii, destine, proiecte de viitor, atît de diferite și, totuși, atît de asemănătoare. Această generație, născută și crescută în perioada ce a urmat Congresului al IX-lea al partidului, epoca cea mai strălucită din istoria patriei, s-a bucurat — și se bucură — de toate mărețele împliniri ale acestei perioade. Ei s-au format — și se modelează, în continuare, în condițiile aplicării în viață a concepției moderne a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, despre legătura strînsă dintre învățămînt și producție, dintre teorie și practică, despre rolul de cea mai mare însemnătate ce revine specialiștilor, în toate domeniile de activitate, ale îndrumării de înaltă competență de către tovarășa academician doctor inginer Elena Ceaușescu, președintele Consiliului Național al Științei și Învățămîntului.

Acum, cînd poporul nostru a trecut, cu fermitate, la înfăptuirea hotărîrilor adoptate la Congresul al XIV-lea al partidului — inclusiv în domeniul formării de noi generații de specialiști, se cuvine să subliniem o dată și încă o dată meritul nepieritor al comuniștilor de a lichida orice inegalitate între oameni, de a

(Continuare în pag. a III-a)

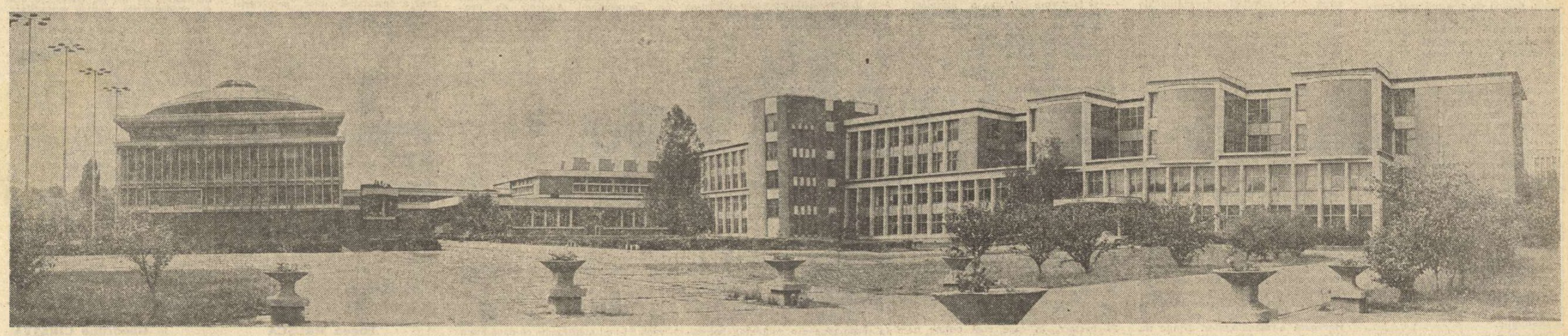

Institutul Politehnic din București, puternică cetate a învățămîntului și științei, creație a „Epocii Nicolae Ceaușescu". În pagina a III-a : **Învățămînt modern, gratuit — pentru toți fiii patriei** Foto : S. Cristian

Bibl... a județeană MUREȘ